

Reden waarom ik zeer geëmotioneerd raak in situaties als mijn vader ter sprake komt tijdens de sessies, als wel de parallellen tussen zijn 3 jarige belevenissen in Duitsland met de mijne gedurende ongeveer eenzelfde periode na mijn echtscheiding zwervend door het land.

Het spreekt voor zich dat dit voorbeeld slechts één is van vele.

Daar ik altijd van jongs af aan nauw met hem optrok, meen ik te moeten vaststellen dat ik één en ander van de daardoor "gedeformeerde" maatschappelijke levensbeschouwingen doorgegeven heb gekregen. (echter mijn zusters hebben dit, zij het in mindere mate, eveneens)

Dit resulteert in angst voor de toekomst, dus altijd zorgen voor reserves zodat er in tijden van tegenslag iets was om op terug te vallen. Het feit dat ik mijn appartement gekocht heb in 2001 na de nodige huisvestingservaringen is er één van. Aversie tegen verspilling. Vraagtekens bij de allochtonenpolitiek. Het ontwikkelen van overlevingstechnieken.

Tevens moet in bovenstaande de reden gezocht worden dat ik zelf kinderloos wens te blijven.....Wellicht de angst om de "frustraties" door te geven naar de volgende generatie.

Reden waarom ik bij Dr. Kramer een statement heb afgelegd, dat ik een hoge mate van maatschappelijke incompatibiliteit heb ontwikkeld, naar aanleiding van zijn verzoek mijn klacht te formuleren tijdens de 5^e sessie.

Het gevoel dat ik had is in mijn huwelijk zeker, doch ook in mijn diverse werkomgevingen onomstotelijk bevestigd op diverse fronten (helaas).

U draagt mijn inziens kennis van dit alles.

Hedenmorgen uit een radioprogramma op radio 1 begrepen dat er meerdere 2e gen. slachtoffers zich melden bij Stichting '45 voor psycho-sociale hulp. Op dit moment meer dan de 1e generatie. Ook zij vertonen opmerkelijk genoeg als één van de klachten, dat functioneren in hun werkomgeving hen zeer zwaar valt, dan wel vrijwel onmogelijk is.

Was ik destijds niet in contact gekomen met Dr. Kramer's praktijk casu de uwe, dan had ik mij wellicht thans tot Stichting '45 gewend, gezien de sterke overeenkomsten en reeds langdurig sluimerende vermoedens tot bovengenoemde problematiek welke ten grondslag ligt aan alle malheur.

Echter zoals eerder in een sessie bij u besproken, weiger ik pertinent mij te verlagen naar het niveau wat klaarblijkelijk wenselijk schijnt te zijn om te kunnen functioneren in een organisatie. Ik maak dan referte aan "naar boven likken en omlaag trappen"....

Het spreekt voor zich dat u niet hoeft te reageren, doch de datum van het jaar, en de radio-uitzending voornoemd, inspireerden mij tot dit epistel.

Slechts kan ik u verzoeken deze gedachtencondensatie volledigheidshalve in mijn dossier weg te steken, ook al wordt deze daardoor steeds lijviger.

Met vriendelijke en dankbare groet,
Gerrit Vermeijden